

י"ז א ב מ"י פ"י מהל'
מירות הל"א:
ב ג מ"י שס הל"ב ד ה ו
ז ח וע"ש זכ"מ:

הגלות התוספות

1. ר"מ קשיא לן. 2. ז"ל
2. כל משום מזיר טומא. וז"ה
3. ואלו
4. ומחיצת יעלה עד
5. ותחיל למנות. נמחק. 3.
6. ידעא. ז"ל
7. כדמפרש. 5.
8. ז"ל שמיס וזמנה.
9. ז"ל שמיס וזמנה.
10. ז"ל ושמה. 8.
11. ז"ל ושמה. 8.
12. ז"ל ושמה. 8.
13. ז"ל ושמה. 8.
14. ז"ל ושמה. 8.
15. ז"ל ושמה. 8.
16. ז"ל ושמה. 8.
17. ז"ל ושמה. 8.
18. ז"ל ושמה. 8.
19. ז"ל ושמה. 8.
20. ז"ל ושמה. 8.
21. ז"ל ושמה. 8.
22. ז"ל ושמה. 8.
23. ז"ל ושמה. 8.
24. ז"ל ושמה. 8.
25. ז"ל ושמה. 8.
26. ז"ל ושמה. 8.
27. ז"ל ושמה. 8.
28. ז"ל ושמה. 8.
29. ז"ל ושמה. 8.
30. ז"ל ושמה. 8.
31. ז"ל ושמה. 8.
32. ז"ל ושמה. 8.
33. ז"ל ושמה. 8.
34. ז"ל ושמה. 8.
35. ז"ל ושמה. 8.
36. ז"ל ושמה. 8.
37. ז"ל ושמה. 8.
38. ז"ל ושמה. 8.
39. ז"ל ושמה. 8.
40. ז"ל ושמה. 8.
41. ז"ל ושמה. 8.
42. ז"ל ושמה. 8.
43. ז"ל ושמה. 8.
44. ז"ל ושמה. 8.
45. ז"ל ושמה. 8.
46. ז"ל ושמה. 8.
47. ז"ל ושמה. 8.
48. ז"ל ושמה. 8.
49. ז"ל ושמה. 8.
50. ז"ל ושמה. 8.
51. ז"ל ושמה. 8.
52. ז"ל ושמה. 8.
53. ז"ל ושמה. 8.
54. ז"ל ושמה. 8.
55. ז"ל ושמה. 8.
56. ז"ל ושמה. 8.
57. ז"ל ושמה. 8.
58. ז"ל ושמה. 8.
59. ז"ל ושמה. 8.
60. ז"ל ושמה. 8.
61. ז"ל ושמה. 8.
62. ז"ל ושמה. 8.
63. ז"ל ושמה. 8.
64. ז"ל ושמה. 8.
65. ז"ל ושמה. 8.
66. ז"ל ושמה. 8.
67. ז"ל ושמה. 8.
68. ז"ל ושמה. 8.
69. ז"ל ושמה. 8.
70. ז"ל ושמה. 8.
71. ז"ל ושמה. 8.
72. ז"ל ושמה. 8.
73. ז"ל ושמה. 8.
74. ז"ל ושמה. 8.
75. ז"ל ושמה. 8.
76. ז"ל ושמה. 8.
77. ז"ל ושמה. 8.
78. ז"ל ושמה. 8.
79. ז"ל ושמה. 8.
80. ז"ל ושמה. 8.
81. ז"ל ושמה. 8.
82. ז"ל ושמה. 8.
83. ז"ל ושמה. 8.
84. ז"ל ושמה. 8.
85. ז"ל ושמה. 8.
86. ז"ל ושמה. 8.
87. ז"ל ושמה. 8.
88. ז"ל ושמה. 8.
89. ז"ל ושמה. 8.
90. ז"ל ושמה. 8.
91. ז"ל ושמה. 8.
92. ז"ל ושמה. 8.
93. ז"ל ושמה. 8.
94. ז"ל ושמה. 8.
95. ז"ל ושמה. 8.
96. ז"ל ושמה. 8.
97. ז"ל ושמה. 8.
98. ז"ל ושמה. 8.
99. ז"ל ושמה. 8.
100. ז"ל ושמה. 8.

פי' הרא"ש

אמרתי. כמו אמר ר' רש"י
היא דאמר ב' התעורבות
ובכ' בתרא דגנה דמימי
אשם ומתני ומתי בשלמים
ולא איש על מה שממעט
למבן אהלוהי קדיש
ומתן הפסול: הוא דא
לספק ספרו וחדא לספק
טומאתו. פ' חטאת העוף
על תגלחת שניה הוי לספק
סוף ימי ספרו ושל תגלחת
שלישית ספרו לספק ימי
טומאתו.

ה"ג **תגלחת** ראשונה מביא צפרים. לספק מוחלט אחת שחטה ואחת משולחת והעוף לספק מיר טמא ועולת צהמה לספק מיר טהור ועולת העוף דלא אייתי כדון מיר טמא ק"ל ושמה מספק לא הריכיהו וכן רריך לומר דלמלים דמיר טהור לא הריכיהו שאל הריכיו

לספק נזיר טהור רק קרבן חטאת ובהנחתה ובהדמיה גילה על אי משלמתן יאל: ה"ג שניה מציא חטאת העוף לאו משום דמזירות טומאה² יעלה לו למנין שצעה וזכום השמיני לחיל למנות בדמיו טמא ליכא לספוקי בתגלחת שניה אלא משום ספק מוחלט ואף עולת בהמה שמה³ לא היה מוחלט כי אם נזיר טמא: שלשית מציא חטאת העוף. דלואי היה טמא ותגלחת של מוחלט לא יעלה לתגלחת לא לנזיר טהור ולא לנזיר טמא כדפרישית: בסמוך: ועולת בהמה. דשמן מוחלט הוא לא לא טמא: רביעית. דליכא לספוקי לא במוחלט עוד ולא בטמא עוד מציא קרבן טהרה משלם: אמרת. כמו אמר מר תגלחת ראשונה מציא כפורין וחטאת העוף ועולת בהמה ממה נפש אי דלוי מזרע הוא ולא טמא הוא הפזורין לחובתו וחטאת העוף ספק אולא לקבורה ועולה הוי נדבה: ולגלוח בסוף שצעה. דהיינו תוך שלשים לא אפשר דלימא לאו מוחלט הוא ורחמנא אמר מער לא יעבור כו': והא בעי אשם ר' שמעון היא דאמר מייתי ומתנה. דלמר פסק התעורבות (ובמים דף ע.) ובפרק במא דנדה (דף ע.) דלאשם נמי

מתנה בשלמים אף כי ממעט זמן אכילתו אי לאו מזרע הוא וזבדאי טמא הוא חטאת העוף חובתו כפרים אבראי ולא הוו חולין בעזרה ועולת בהמה הו' נדבה ואי לאו מזרע הוא ולא טמא הוא כפרים אבראי קא מתעבדי וחטאת העוף לקצורה אולא ועולת בהמה ה'א חובתו: **עבד מאי** איכא למימר דילמא ודאי מוחלט היה חל לא כציר דהא עבד מאי חל לטפס עומאחו מגלחא רביעית מציא קרנן לטפס [ספרין] וחדא לטפס עומאחו מגלחא רביעית מציא קרנן טהרה ומתנה: "**ספק טמא ומוחלט ודאי אובל בקדשים לאחר שמונה ימים.** כלומר ציוס השמיני ולאחר לאו דוקא שיוס ראשון למזירתו מגלח לחלוטו וישב מחוץ לזהלו שבעת ימים וציוס [השביעי] יגלה וציוס השמיני יציא קרצנות מזרע ובו ציוס מותר לאכול בקדשים ועמה אם היה טמא ודאי יספור ו' ויהא שלישי ח' ויגלה צ"א עתה שהוא ספק דילמא לאו טמא הוא אלא טמא טהור מוחלט ואמר לגלחו בתוך שלשים אי אפשר דילמא לאו טמא הוא ורחמנא חל מער לא יעבור על ראשו עד מלאה ולכן ימנה שלשים יום ושמיני עולה לו וציוס שלשים ואחד יגלה כדן כל מיר שמגלה יום שלשים ואחד כדאמר צפ' קמא (נעיל דף ה:) הרי ציוס שלשים יגלה מגלחא שלישיית דשמאי מיר טמא הוא והימים הראשונים יפלו וצריך למנות שלשים יום עוד וציוס שלשים ואחד יגלה מגלחא מיר טהור והיינו דקאמר וסותה יין ומיעטא למתים לחן ששים ושבעה ימים דהיינו [יוס] ס"ח אי הכלל לא אפשר לעשות דין מזירות טומאה ולא מזירות טהרה עד תום ימי חלוטו ואינו קרי מוחרס כפורים ליאסר בקדשים אלא בשביל מוחלט טעומאחו מגופו:

מוחלם ספק טמא^א ודאי אובל בקדשים אחר שאשים
ושבעה ימים ושותה יין ומיטמא למתים לאחר
שבועים וארבעה ימים. מאחר שאינו ודאי מוחלם לא יגלה
שום טהרה כי אם לסוף ז' אחר הזאה שלישי ח' ומגלה שבשני
ובשמיני מבזיח קרנן חטאת העוף (ע' מירוש' ש' טומאה ופי'
ל' למנין שלשים וזכום שלשים ואחד^ט יגלה [שמאל'] מוחלם
שים לאחר שלשים ח' דהיינו יום ל"ח וסוף שבעה ימים יגלה
למנות מירוש' טהרה^{יב} (ע' לישנא אחרינא) וזכום שלשים ואחד יגלה
יום ע"ה: **טמא** ודאי מוחלם^{יג} ודאי אובל בקדשים לאחר ח'
לדמאך שהוא מוחלם ודאי יום תחילת מירותו יגלה וזכום שבעה
ימים ודאי לאחר ח' לאו דוקא אלף ח' עצמו ובשביל שהוא טמא
יגלה קרננות טומאה ויתחיל למנות מירוש' טהרה שלשים ח' עליו
ושותה יין ומיטמא למתים לאחר מ"ד ימים דהיינו יום מ"ה:

נזיר

גב' וסני עלה ומגלה ארבע סגולות. בזמירות מועטת משלשם לשלשם וזמירות מרובה משנה לשנה: **סגולה ראשונה** מביא פורין. דהיינו ליפרי מאורע שכמוז בהן ולקח למטהר שמי כפרים חיות טהורות: **והטאם העוף.** דקרצן טומאה דמיר:

עולם בהמה. דקרבן טהרה
דמירות: ממה נפשך אי
ודאי מזורע הוא ולא טמא. בהמה
הילכך הא דקא מייתי ליפורים זו
היא חובתא וטמאת העוף דקרבן
טומאה (א) בנזיר הוי ספק ואולא
לקבורה משום דלימא לאו טמא
מת הוא ולא חזיא להקדשה ועולה
דקמייתי קרבן נדבה דילמא מזורע
הוא ועדיין אינו ראוי לתגלחת טהרה
דמירות: ולגלחו (ב) בנזיר שצעה.
כמשפט של מוחלט שסופר שצעה
ואח"כ מגלח: אי אפשר דילמא
לאו מוחלט. ולאו טמא הוא והוי
נזיר טהור ורחמנא אמר תער לא
יעבור על ראשו: (ג) ואי לאו
מזורע ודאי הוא ולא טמא מס הוא.
ואלא נזיר טהור ליפורין דקמייתי
לא מישינן דאבראי קא מיתעבדי ואי
משום טמאת העוף קא קאולא
לקבורה ועולם בהמה דקמייתי הויא
חובתא: והא קצעי איסורי אשם.
מזורע בתגלחת שניה ואשם
במזורע ודאי מעכב צאכילתו
דקדימא לן. הציא כפרתו אוכל
ובקדשים ואילו בכל הני ארבע
תגלחיות אמאי לא תני ליה אשם:
הא מני ר' שמעון היא דאמר מייתי
ומסני. כדאמר' בפרק בתרא דמסכת
מנחות (דף קה.) רבי שמעון אומר
למחרת מביא אשמו ולוגו עמו ואומר

אש מזורע הוא זה אשמו וזה לוגו ואש לאו אשם זה יאה שלמי נדבה ואחורא אשם טעון שחיטה בצפון ומתן בהונות הכה נמי מייתי אשם מזורע וממני: תגלחת צ' ושלישית צפרים חיות אינו לריץ. להציא שכבר הציא בתגלחת ראשונה: מאי אית לך למימר במיעיצי לך לאתווי דילמא מוחלט הוא ולא טמא ותגלחת ראשונה עלתה לו לימי חלוטו ותגלחת שניה זו היא של ימי ספרו וריץ להציא קרבן מזורע להכי הוא דלמיר דלייתי חטאת העוף וצבתגלחת שניה ובתגלחת שלישית חדא לספק חלוטו וחדא לספק טומאה דטוירות דבתגלחת שניה איכא למימר שמה מוחלט הוא וחטאת העוף עולה לימי ספרו. וא"ת והא בחטאת בהמה הוא דמחייב ולא בחטאת העוף אי לאו דליהוי עני דלפי שאין חטאת בהמה בזה על הספק ולפי שאינה נאכלת מספק והוא לה בחטאת שנתכפרו בעלי המיתקר לאתווי לפי שאין מצאין קדשים לבית הפסול תקון וצרבנן שיהא כותב כל נכסיו לאחרים והוי עני ומציא חטאת העוף הבאה על הספק כדאמר צ"י מי שאמר הריני מזיר (גמ' דף כט.) אע"פ שאינה נאכלת וה"ל תני עלה בתוספתא (פ"ה ה"א) בצרייתא ומופרשין לה נמי הכי צפרק בתרא דמסקת נדה (דף ע.) וגבי שני מזורעים שנתערבו קרבנותיהם וכו' ואי אמרת דמוחלט וטמא הוא ושתי תגלחיות הראשונות עולות לו לתגלחת חלוטו וימי ספרו הילכך בתגלחת שניה מיעיצי לך לאתווי חטאת העוף במקום חטאת בהמה שהיא מחייב להציא ולידך חטאת העוף דקמייתי בתגלחת שלישית תיהוי לספק טומאה ועולת בהמה שצו ושצו תיהוי נדבה ואיכא נמי למימר דלילמא לאו מזורע הוה אלא מזיר טמא ותגלחת ראשונה עלתה לו לתגלחת טומאה דמזיר ותגלחת שניה לתגלחת טהרה לכך מציא עולת בהמה דהוא חובתו והחטאת בצפק ובתגלחת רביעית מציא קרבן טהרה וחסטאת דבהמה ועולה ושלמים וממני:

אפשר לגלות שנית עד שלשים דשמה אינו מוחלט והשמיני י
הוא והוו להו הנך שני תגלחית לחוטו והיינו דקאמר אוכל
שלישית כדן מזר טמא ויוס ליח יעלה לו למזן ז' וזיוס השמיני ית
תגלחת מזר ליטור והיינו דקאמר ושותה יין ויטמא לאחר ע"ד דהיי
ימים ושותה יין ומיטמא לאתם ארבעים וארבעה ימ
זיוס יגלח¹⁴ וזיוס שמיני צריך קרבנות מזרוע וכו' זיוס יחא מותר לאכול
סעפור¹⁵ על יוס שמיני של חלטו וזיוס ה' יגלח וזיוס השמיני
שמיני וזיוס שלשים ואחד יגלח ויציא קרבנות טהרה והיינו דקא

(א) [לעיל נו. מוספא פ"א]
(ב) גי' א"מ סוף, ג) וזכאי
עו. מנחות קה. גדה ע.,
(ד) [ויקרא יד], ג) א"מ
בסוף [וכ"ה כב"ן],
(ו) [נגעים פי"ד מ"א],
(ז) שייך לע"ב, ח) גי' א"מ
כזור טמא, ט) א"מ
שלשי יום, י) גי' א"מ ח'
עם יום שמיני, כ) גי' א"מ
יום עם יום שמיני,

תורה אור השלם

1. כָּל יְמֵי נָדָר נִזְרוֹ תֵּעָר
לֹא יַעֲבֹר עַל רֹאשׁוֹ עַד
מִלֵּאת הַיָּמִם אֲשֶׁר יִזְיֹר
לִי קֹדֶשׁ יִהְיֶה גִדּוֹל פָּרַע
שֶׁעַר רֹאשׁוֹ: בַּמִּדְבָּר וְהַ

נוסחת הריב"ן

[illegible]

גליון הש"ס

גמ' וחמאת העוף בו'
לקבורה. ע' סוף תמורה
צמתני: